

Alzina de can Cànoves

Pineda de Mar

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Mas Cànoves, s/n.
Emplaçament A uns 30 m. al sud de la torre de defensa.

Coordenades:

Latitud: 41.638997947628
Longitud: 2.6764664053917
UTM Est (X): 473055
UTM Nord (Y): 4609747

Classificació

Número de fitxa 08163 - 260
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: 002402700DG71A0001RM
Fitxes associades:
[Can Cànoves](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dv., 12/07/2024 - 08:14

Descripció

L'alzina de can Cànoves és un exemplar singular de *Quercus ilex* que creix en un alzar molt ben conservat, a pocs metres de la façana sud de la torre. Només arribar a la casa, sobresurt una capçada

imponent de més de trenta metres de diàmetre. És un arbre monumental, robust, perennifoli, de més de 300 anys, que destaca pel seu creixement inclinat i per la seva espectacular capçada i per una brancada ben repartida que permet donar uniformitat a la capçada. Ja fa anys que se li va tallar una branca justament per la banda d'inclinació.

L'escorça és de color bru, molt rugosa i clivellada. Les seves fulles són lanceolades, de 3 a 7 cm amb el marge dentat, verdes per l'anvers i blanquinoses pel revers. El seu fruit és la gla, que té una cúpula amb escates, però no punxa. El terra n'és ple de seques que formen una capa gruixuda i cruixent al caminar-hi per sobre.

Mesura una bona vintena de metres d'alçada per més de 30 m. d'amplada de capçada aproximadament. El volt de canó depassa els 2,70 metres i el volt de soca els 3 m.

Observacions:

Es tracta d'un espècimen autòcton de la zona i, per tant, molt més resistent als incendis que no pas el pi. La fusta de l'alzina s'ha emprat tradicionalment per a fer carboneig. Però en cap cas aquest exemplar és fruit d'un rebrot. El creixement d'aquest arbre perennifoli és molt lent, i per tant produeix una fusta extremadament dura i compacte, molt apreciada per a fer eines per treballar la terra i fusteria (boter, mestre d'aixa, fuster).

De l'escorça se n'obtenen tanins que serveixen en l'adoberia, però també es aprecia la mel mono floral. Les alzines prop de les masies han estat molt apreciades en temps on hi havia bestiar, perquè els glans eren emprats per donar de menjar als porcs.

Bibliografia

ALBEROLA, Ginés (1892). *Mitologia vegetal. Leyendas de las plantas*. Madrid. Tipografia de Manuel Ginés Hernández. Impresor de la Casa Real. Facsímil.

MASCLANS, FRANCESC (1999). *Guia per a conèixer els arbres*, actualitzada per Oriol de Bolós - Flor del Vent Edicions.

PARÉS, Eduard (2006). *Arbres Monumentals de Catalunya*. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulars. Alcalà de Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1985). *Los árboles*. Barcelona. Editorial Blume.

